

Lichamelijke landschappen zijn nieuwe stap voor Van Zyl

Galerie

Ina van Zyl: In a landscape

Galerie Onrust, Amsterdam, t/m 13 dec.

Groen, dat is het eerste wat je denkt als je Ina van Zyls nieuwe expositie bij Galerie Onrust binnenloopt. Vreemd is dat niet: de tentoonstelling heet *In a landscape* en toont een nieuwe ontwikkeling in Van Zyls oeuvre: landschappen. Maar niet alleen de landschappen zitten stevig in het groen, dat geldt ook voor de stillevens, de vogels, de bloemen (zelfs als ze rood zijn of wit), de gezichten. Alsof Van Zyl je door een gekleurd snoeppapiertje naar de wereld laat kijken. Maar wat wil ze ermee zeggen?

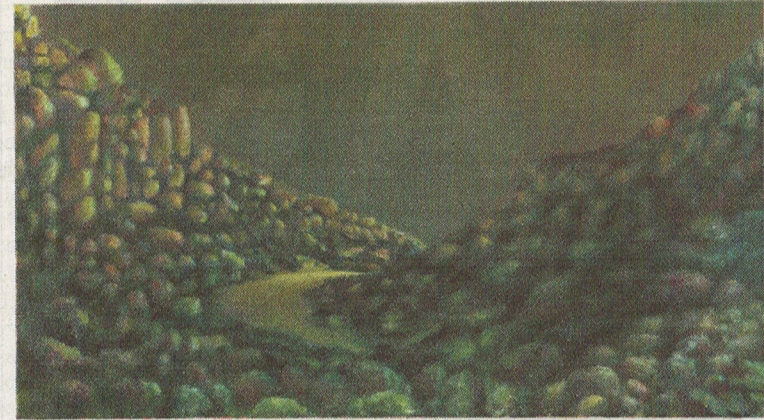
Natuurlijk, Van Zyl werkt al langer op deze manier. Sinds jaren bouwt ze haar doeken (bloemen, gezichten, vagina's) op uit een groot aantal verflagen waarmee ze de donkere voorstelling als het ware modelleert: de kleuren versterken elkaar, stuwen elkaar soms op, botsen. Dat levert een mooie spanning op: Van Zyl werkt onmiskenbaar naar foto's, maar doordat ze de verflagen niet verdoezelt, voel je voortdurend dat haar schilderijen constructies zijn, niet echt.

De betekenis van het groen wordt het beste zichtbaar in een doek dat een zelfportret is maar dat *Landscape* heet – en inderdaad: neus, oogkassen, schouders zou je goed als een landschap kunnen zien. Maar Van Zyl werkt ook de andere kant op: haar 'echte' landschappen doen opvallend lichamelijk aan (borsten, een mond)

en bij sommige van de kloven, grotten en watervallen hoef je geen freudiaan te zijn om er vrouwelijke intieme delen in te herkennen – wat ze doet aansluiten bij haar penis- en vagina-doeken.

Juist die combinatie van mens en landschap maakt een ander aspect van de tentoonstelling extra intrigerend: Van Zyls gevecht met wit. Dat was een 'kleur' die (door die filters) de laatste jaren zelden op haar doeken voorkwam. Nu probeert Van Zyl het toch, vooral in water. Maar voor haar doen is het moeizaam geschilderd – misschien is wit en vocht in combinatie met het menselijk lichaam een stap te ver, te schaamteloos, zelfs voor Van Zyl. Spannend wordt het wel: Van Zyl zoekt een nieuwe weg, maar is pas halverwege. Dat maakt nieuwsgierig genoeg.

Hans den Hartog Jager

Ina van Zyl, **Evensong** (2014, olieverf op linnen, 50×90 cm)